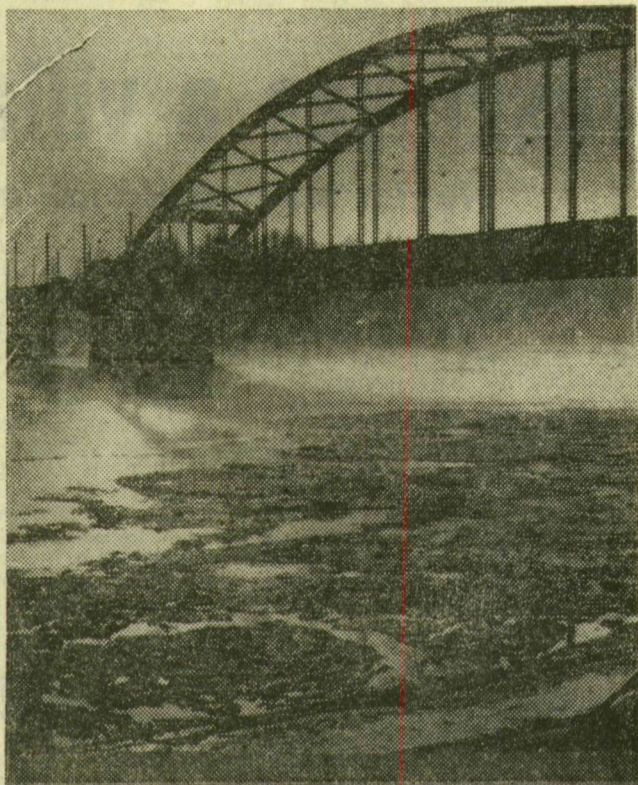

Levonulóban az árhullám

Levonulóban vannak az árhullámok a Tiszán és mellékfolyóin, így a folyók felső szakaszain fokozatosan csökkenthetik az árvízvédelmi készütséget. Míg szombaton a védvonalakon 982 kilométer hosszon tartottak árvízvédelmi készütséget, vasárnapra már „csak” 701 kilométer hosszon figyelték a vízszint alakulását, őrizték a gátakat. Ebből 20 kilométer hosszon volt harmadfokú készütség a Bodrog mentén, az országhatár és Sárospatak között másodfokú készütséget tartottak 351 kilométer hosszon a zajló Tisza védvonalain, s a Bodrogon Sárospatak és a torkolat között.

A védekezésben mintegy 1700-an vesznek részt.

A zajló Tisza, Szegednél

Wárják őket

Örömet, bánatot visznek a postások

Reggel 6 óra. A sötétség még szinte éjszakai. A vilamosmegállóban fázósan toporgó emberek, jó néhányan a Széchenyi téri főposta bejáratához húzódnak a szél elől. A hatalmas ajtó még lezárja a díszes rácskapu, de odabenn már felkattintották a neonokat, készülődnek a nyitáshoz.

A Vár utca felőli bejáratnál a portásné villanyrezo mellett üldögél — talán tea vizet forral —, a fülsze tolvéges ablakában gazdára váró kulcsosmók. A kézbesítők már felvitték a magukét, rezidenciájukon, az első emelet 17-esben mindenki a helyén van.

A hatalmas szobában, akár egy forgalmas vasúti váróteremben, akkora a nyüzsgés. Hétfőként különösen sok a munka: az elosztók asztalára a nyolcadik kosár is felkerült. Egy-egy kosárban több száz levél elfér. Először irányítószám szerint szortírozzák a borítékokat, majd szétosztják őket a brigádvezetők között. A küldemények tőlük kerülnek a kézbesítőkhöz.

Kéri Béla, az ezüstplakettes Alkotmány szocialista brigád vezetője jókora pakcsát oszt társai között. Brigádját körzethatárait betéve tudja, huszonnégy éve dolgozik a szakmában. Övé a kettes körzet: a Belváros, Nádor utca — Somogyi utca — Roosevelt tér — Tiszával határolt része.

— Mindenkin megvan a maga munkamódszere — magyarázza. — En először menetirány, majd házszám szerint csoportosítom a küldeményeket. Ha egy házba több címzettnek is viszek levelet, akkor emelet és ajtószám szerint is sorba rakom a borítékokat. Látom, Annus néniért írt a fia, a múlt héten mindennap megkérdezte, hoztam-e neki levelet. Ennek a borítéknak is nagyon fognak örülni, a kislány vőlegénye katoná. Tizennégy éve járom a kettes körzetet, szinte mindenkit ismerem. Legtöbbször a keresztnévemről szólítanak, gyakran megállítanak az utcán, beszélgetünk egy kicsit. Tudom, hogy Manyi néni unokája túl van a vizsgákon, s hogy Kovácsék gyerekei megkapták a

lakást. Van, aki a focimeccs eredményét akarja megvitatni velem, más arra panaszkodik, hogy kicsi a nyugdíja.

— Ebben a munkában az a legjobb, hogy kötetlen, s hogy nagyon sok emberrel lehet találkozni — kapcsolódik a beszélgetésbe Kajser Emilné, a hármas körzet kézbesítője. — Sajnos, gyakran betegeskedem, sokat vagyok táppénzen, de amikor újra dolgozom, úgy fogadnak az emberek, mint ha családtag volnék. Ez nekem mindennél többet ér. Így a táskám olyan nehéz, pedig sima hétköznapiak is megvan 15 kiló, nyugdíjfizetésekor még nehezebb.

Kajserné — körzetében a keresztnévem, Margitnak szólítják — most rengeteg, idegen nyelven címzett borítékot rak sorba, az egyetem Dóm téri intézeteibe készül velük. Biztosan fordítja magyarra az angol és német szavakat: ez alkalmazott kémiát, ez bőrklinikát jelent, lássuk csak, mennyi is a postafiókszámuk.

A kollégák viccelődnek: „Margitka, hiszen maga tud angolul.” Peregnék a borítékok, a postzóval bevont klinikertéglák között — támasztéknak használják őket minden asztalnál — sokasodnak a levelek. Külön oszlopba kerülnek az újságok, a folyóiratok, egyes újságokat, a szaklapokat, a hivatalos értesítőket a postások dobják a levélládákba. A pénzes utalványokat megint csak külön rendbe szedik, kiszámlálják, hány ezer forintot kell a táskába tenni. Elrakják a tévé- és rádiószámok kötegét is: „Inkasszálunk, lesz öt óra, mire végzünk.”

Az Alkotmány brigád asztalánál gözölög a kávéfőző, ifj. Kéri Béla, a brigádvezető fia félszempellel a masinára pillant: mindjárt kész a feketé. A duplák árát most Varga Sándor gyűjti, szomszédja, Németh János — ugyanacsak az Alkotmány brigád tagja — sietősen dolgozik, Rossz a kedve, temetésre készül délután. Tizenhét éve dolgozik a szakmában. Három évig táviratkézbesítő volt. Rutinosan szortírozza a küldeményeket, nemsokára

útnak indulhat, de a temetés miatt csak később végez.

A szomszédos asztalnál is igencsak serénykednek, Miska Jánosné, Marika biztatja új kollégáját, fél év alatt beletanul az ember ebbe a munkába. Varga István alig egy hete került a kézbesítők közé, üzemi baleset miatt kényszerült munkát változtatni. Az Egyesült Izzóban dolgozott, most lemondóan számolgotja: ha egy küldemény kézbesítésére három percet fordít, az annyi, mint... — a helyismeret hiányát is beleszámítva —, bizony elég sokára teheti le a „lantot”.

— Rövid figyelmet kérek! A téves címzések felsorolása következik! — mondja mikrofonba a csoportvezető.

Sokan nemcsak az irányítószámot, a házszámot is hibásan tüntetik fel a borítékokon. Hogy mégis megkapja a címzett a levelet, annak egyetlen magyarázata van: a postások betéve tudják a körzetükbe tartozó emberek címét, s a kollektív bölcsesség felhasználásával legtöbbször sikerül kideríteni, melyik a helyes utcanév és házszám. Ha pedig kihagy a memória, ott a „miskönyv”, melyet a címváltozások rögzítésére minden postás vezet.

Reggel 8 óra. A Széchenyi téri postahivatal kinyitott, a kézbesítők csapata kirajzott a városba. Tászkájukban hivatalos értesítések, meghívók tudományos tanácskozássokra, képeslapok, levelek, név- és születésnapjok írólapjai, szerelmes üdvözlők. Visznek újságokat, folyóiratokat, pénzt. Akarva, akaratlanul: örömet és bánatot.

Télen, fagyos szélben, hidegben, nyári kánikulában járják a várost, róják az emeletet, cipelik a nehéz táskát — várják őket.

Ladányi Zsuzsa

Lakásépítések Budapesten

Budapesten az idén 12 500 lakásépítést tervezik a Fővárosi Tanácstól nyert értesülés szerint.

Egyebek mellett a III. kerületben Békásmegyeren 3084, Óbudán pedig 365 új otthon épül. Újpesten 1480, Pestlőrincen 1534, Kispesten 1082. A Józsefváros rekonstrukciója során 636 lakás készül el ebben az évben, a IX. kerületben, az egykori Valéria-telep helyén 899, az Újlipót-városban 260, a Gyöngyösi úti lakótelepen 512, Csepel vá-

Ne csak beszéljünk...

Gyanítható, sokan nem értik meg egyhámar, hogyan kell másképpen gazdálkodni. Abban meg bizonyosak lehetünk, hogy a szokvány rábeszélés, a „csináljuk jobban, elvtársak”-féle agitáció nem ér többet, mint halottnak a szentelt víz. Tudniillik nemhogy fölíránánk ezzel gondolkodni rest, kockázatot vállalni nem merő gazdászainkat, hanem éppen ellenkezőleg, elringatjuk őket: nyugi-nyugi, most sincs másról szó, mint eddig, beszélni kell, beszélni illik az országra nehezedő gondokról, azután oda se neki, majd csak lesz valahogyan, ez a mi szocializmusunk mindent kibír.

Nem, nem. E hagyományos módszerrel manapság már azt is aligha érjük el, hogy az „állam majdcsak kisegít”-elveket vallók népes seregének zsvaja elnémuljon, és gondolkodásra, majd cselekvésre késztessük a felelősöket. Legyünk csak őszinték: akik eddig azért kapták a miniszteri dicsőretet, vagy az élüzem címeiket, mert tetemes mennyiséget gyártottak valamely „vagy kell, vagy nem kell”-áruból, azoktól nem is várhatunk el azonnali lényeglátást. Akik soha nem érezték anyagi hátrányát annak, ha a népgazdaság érdekei helyett csak a szűkebb csoport szempontjai vezérelték őket, nyilván ezúttal is könnyen legyintenek a párt és a kormány figyelemztetésére.

A szemléletlen muszáj sürgősen változtatni!

Senki nem kongat vészharangot, de az tény, hogy évek óta képtelenek vagyunk dűlőre jutni a gazdaságosság és a korszerűség felé. Minden központi erőfeszítés ellenére ott tartunk, hogy a magyar ipar kétharmad részben középszerű termékeket produkál. A könnyűipar gyártmányai drágák és elmaradnak a világ színvonalától, annak el'eneré, hogy az utóbbi években milliárdokat fektettünk bele. Ez a tehetetlen helybenjárás természetesen károsan hat a nemzeti jövedelemre, s előbb-utóbb (máris érezzük) keservessé teszi az élet-színvonal-növekedést. Most azt csináljuk, hogy 1979-ben — kényszerűségből — visszafogjuk a mennyiségi termelést, szigorítjuk a behozatalt, s a vállalatok mintegy 80 százalékatól több jövedelmet von el az állam. Talán furcsán hangzik, de az a cél, hogy a gazdag vállalat tovább erősödjék anyagilag, amely pedig képtelen megérteni az idők szavát, vagyis bárhol eladható terméket gyártani, az végül is zárja be kapuit.

Miképpen reagálnak erre azok, akiknek végeredményben módjukban áll a mai helyzetet változtatni? Jórészt úgy, mint régen. Gyűléseket tartanak, cselekvési

programokat készítenek és mozgósítanak a tennivalókra. A szegedi üzemek többségében komolyan próbálnak rendet teremteni, a vezetők többsége próbálja „megfogni” a munkafegyelmet. Igen sok helyen azonban csak szónokolnak, beszélnek a feladatokról, éppúgy, mint tavaly ilyenkor, meg annak előtte. Már az ünnepek előtt ismert volt, mekkora gondjaik vannak és milyen célokat tűzött ki 1979-re a párt és a kormány, s „odafönt” azt is hangsúlyozták, hogy e célok elérése nélkül még nehezebb helyzetbe kerülünk. Több szegedi gyár mégis kényelmesen becsukta a boltot, illetve ünnepet csinált a hosszú karácsony és a kétnapos újév közti napokon is, anélkül, hogy erre engedélyt kapott volna.

Ilyen hozzáállással vajon meg tudjuk-e csinálni azt, amit akarunk? Aligha. Városi gyűléseken hosszasan kesergeti ki a maga kis nehézségeit, fölolvassa előre leírt hangzatos frázisait, ismétli a már százszer hallottakat, hártogatja másra a felelősséget, ám semmi biztosítékát nem ígéri a há'arozatok végrehajtásának. Ezért, és sok más lazaság miatt, nehéz bízni abban, hogy az ilyen — már-már polgárjogot nyert — sirámértekezetekkel ezúttal megoldódnak a problémák. A cselekvési programokban — valószínűnek látszik — érdemes a felelősöket is megnevezni, és nem lehetetlen az sem, hogy — uram, bocsá' — mulasztás esetén felelősségre vonják őket. A legutóbbi pártbizottsági ülésen nagyon igazza volt a városi első titkárnak, hogy nem lehet éveig tehetetlen emberekkel kínlódni. Aki nem érti a dolgot, vagy elkenyélmesedett, netán közömbös a társadalmi gondok iránt, az jobb, ha fogja a kalapját, és egyéb munkakört választ magának.

A vita célja mindig az, hogy fölszínre hozza a legjobb módszereket, tapasztalatokat adjon a feladatok végrehajtásához, az egységes cselekvéshez. Az öncélú vitakozgatásnak, az unalmas, álmosító jelszóhangzatásnak azonban semmi értelme. Tanácskozásokon nem „tiszteltörökre”, nem a különféle nagyságokra való hivatkozásra van szükség, hanem gondolkodni és figyelemfókuszáló érvelésre, még akkor is, ha a fölszóalás nem mindenben felel meg a grammatika szabályainak.

A gazdaságos és korszerű termelés most a cél. Azt az igazgatót érdemes tehát támogatni, erkölcsileg és anyagilag elismereni, aki nemcsak beszél a tennivalókról, hanem jól megszervezi a munkát, az ellenőrzést és szigorúan megköveteli a munkafegyelmet.

F. NAGY ISTVÁN

Peremkerületek ellátása

Kevés a korszerű bolt

Szeged külső részei jóval ritkábban lakottak a Belvárosnál. Az élelmiszerekből ezekben a peremkerületekben is biztosítani kell az ellátást. Ez már csak azért sem könnyű, mert e körzetekben jórészt kis boltok árusítanak, amelyek sem a választékot, sem az áruk mennyiségét tekintve nem versenyezhetnek a tágas, korszerű ABC-áruházakkal.

Az ötödik ötéves terv eddig eltelt időszakában több nagy élelmiszerüzlet épült. Két, egyenként 400 négyzet-

méter alapterületű boltot adtak át 1976-ban. Az egyik a felsővárosi Tabán, a másik az alsóvárosi Szivárvány ABC, a Hunyadi sugárút és a Szivárvány utca kereszteződésénél. A következő évben Tarjánban nyílt meg egy tágas ABC-áruház, a Kék Csillag étterem és a presszó szomszédságában. Tavaly a dorozsmai új lakótelepen, a Jernei utcában és Algyón javult az élelmiszer-ellátás egy-egy korszerű, új bolttal.

Alsóvárosban, az Északi városrészben és Újszegeden azonban továbbra is zömmel egy- és kétszemélyes áruházak próbálnak eleget tenni a lakosság igényeinek. Odesszában egyetlen ABC bolt adja a vásárlókat. Az eladóktól szinte emberfeletti munkát kíván a nagy forgalom. Ideje volt hozzájárulni a régi mellett az új boltokhoz, a régi mellett az új boltokhoz még tavaly lerakták, az újonnan épülő részt olyosan kapcsolja majd a régi ABC-hez.

A létesítmény jó pár hónap múlva állhat csak a vevők rendelkezésére. Újszeged másik részén, a Bérkert utca és az Odesszai körút kereszteződésénél bizonyára sokan felfigyeltek

arra, hogy feltúrták a földet és készülődnek az alapozáshoz. Azon a helyen a Szeged és Vidéke AFÉSZ épít egy újabb élelmiszer-áruházat. A tervezés jelenleg is tart, a hatodik ötéves tervben kerülhet sor az átadásra. Ha készen lesz a két ABC-áruhá'z, nagyban enyhíthik majd Újszeged ellátásának gondjait. Addig azonban csak a Marostói utcai élelmiszerboltban és a közeli kisebb áruházban vásárolhatnak a környéken lakók. Szintén nehézkes az élelmiszerellátás az Északi városrészben. A tízeletes épületek fogadósintjén zöldség-, gyümölcs- és élelmiszer-áruadát rendezett be az ÉLKER imeneti megoldásként. Ezekben a helviségekben azonban nem lehet bevezetni a gyorsabb, önkiszolgáló módszert és nagyobb hűtőpultok sem működhetnek. Pedig ezt megkívánná a jobb ellátás. Az Északi városrész lakói is csak a Kecskeméti utcai üzletben vagy a Belvárosban szerezhetik be kellő választékban az élelmiszereket. Jelentős javulásra ott is, mint a többi peremkerületben, csak a korszerűbb élelmiszerüzlet elkészülte után lehet számítani.

J. E.

Kombánok vágják a nádat

Megkezdődött a nádvágás Tolna megyében, Szekszárd-Palánk környékén. A Dunántúli Nádgazdasági Vállalat szekszárdi üzemének dolgozói három kombájnnal takarítják be tavaszig nemcsak a tolnai, hanem a körzetükbe tartozó Baranya és

Somogy megyei — köztük a mohácsi és a Dráva-környéki nádasok jó minőségűre becsült idei termését. Csaknem háromszázezer kéne nád begyűjtésével számolnak ebben az idényben.